

forespørge, om Højregruppen tilraadede, at Ministeriet dannedes paa dette bestemte Grundlag.*) Flertallet af Gruppen svarede dertil ubetinget Ja, for at Sagen ikke skulde forsumpe. Deraf fulgte med Naturnødvendighed, at Gruppen som saadan var løst fra den parlamentariske Støtte, den ved dette Ja havde tilsagt, i 2 Tilfælde, enten naar Sagen var gennemført, eller naar den var endelig bristet. Nu da Sagen er gennemført, kan jeg ikke se andet, end at Gruppen staar ubetinget frit paa dette Omraade. . . . Jeg har ikke dermed villet udtale en eneste Smule om, hvorvidt den ikke vil eller kan fremtidig yde dette Ministerium en parlamentarisk Støtte. Jeg kunde tænke mig, at der fremkom en Opgave af den Art og den Rækkevidde, at det kunde være rigtigt og nødvendigt. Jeg vil desuden minde om, at Parolen fra vor Side altid har været, at vi vare villige til et Samarbejde med et hvilket som helst af Kongen udnævnt Ministerium. Som Følge deraf ere vi ogsaa villige til at gøre det her. Men det er ikke det samme som at yde parlamentarisk Støtte, det er to meget væsentlig forskellige Ting. Det fremgaar allerede deraf, at den højtærede Konseilspræsident søgte denne Støtte, ellers havde han ikke været nødt til at søge den eller havde ikke fundet det rigtigt at søge den.“

Her afbryder *Konseilspræsidenten* Taleren, idet han siger: »Det er ikke sandt«.

Halsted: »Hvad er det, der ikke er sandt?«

Konseilspræsidenten: »Jeg har ikke søgt de Herrers Støtte, inden jeg dannede mit Ministerium«.

Halsted fortsætter saa saaledes:

„Jeg beklager meget, om den højtærede Konseilspræsidents Hukommelse ikke skulde slaa til. Min slaar i alt Fald til, naar jeg siger, at den højtærede Konseilspræsident lod ved Mellemmænd forespørge, om man ikke vilde tilraade ham at danne Ministeriet paa det Grundlag, som blev fremsat, til Gennemførelse af Forsvarssagen. (*Konseilspræsidenten*: Det er ikke sandt!) Jeg kan dertil kun sige, at det maa da blive en Sag mellem den højtærede Minister og hans Mellemmænd. (*Konseilspræsidenten*: Jeg har ikke haft Anledning til at benytte Mellemmænd og har ikke benyttet saadanne). . . . Den Opfattelse, jeg her har gjort gældende, have alle de af Gruppen, der vare til Stede — hvor mange det var, kunne vi undersøge, det var vist 21 —, ogsaa faaet. Og jeg maa meget beklage, om det nu skulde vise sig, at enten har Konseils-

*) Jfr. Fremstillingen i Aarbogen for overordentl. Saml. 1909 pag. 20 ff.